

Še trikrat, mamica...

»Solnce ne sije tako lepo
kakor materino oko.«

(Jos. Stritar.)

Mati, daleč si nocoj.
Med menoj je in teboj
mreža dolgih cest,
šum stoterih mest,
veliko dni hoda.

Mati, vidim te nocoj,
vidim, kako je s teboj:
glava tone ti med rame,
jagode prebiraš zame.
Trikrat že si vse prebrala,
trikrat Križanemu zajokala
si molitev svojo vročo,
razodela bol pekočo.

Joj, mamica, še trikrat
romajo naj drobne jagode
skoz koščene tvoje prste,
dolge angelske naj vrste
solze ti prestrezajo
in jih nosijo v nebo.
Trikrat, mamica, še trikrat
naj iz duše ti molitev zagori,
o daljnem, mrzlem svetu
sin tvoj trpi, trpi...

Mirko Kunčič:

V večernih urah.

V večernih urah, ko otroci
že v mehkih zibelkah ležijo —
skrivnostno iz nebes na zemljo
krilatci božji se spustijo.

Na zibko sleherno po eden
se vse dotlej ljubeče sklanja
in poje malčku uspavanke,
dokler pokojno ne zasanja...

O čem pa sanja dete v zibki? —
O ptičkih in o rožah v maju,
o zvezdah in o angelih,
ki se igrajo z Bogom v raji.

In zdaj pa zdaj iz svetlih sanj
se tiho, tiho nasmehlja.
Takrat ve mati: ljubček njen
je v varnih rokah angela.

Ivan Albreht:

Materi.

Mamica moja, nimam darov,
da bi ti z njimi izpričal,
kako sem globoko v srcu te
že zdavnaj poveličal.

Ker nimam daril, poslušaj samo,
kakšne moje so želje:
Rad bi vedno živel tako,
da bi bil tebi v veselje.

Rad bi navzel se tvojih dobrot,
da vsak bi moral priznati:
»Tale otrok je tako plemenit
kot bila njegova je mati. —«